

Вісім снів

з роману *Три блондинки і смерть*

Рембо

Протягом довшого часу Гвбрґдтсе дуже любив Рембо. Це частинно пояснює наступний сон, який він мав під цю пору. Він іде вулицею. Він бачить двоє людей, що заходять до будинку. Це Рембо та Альфабета. Гвбрґдтсе знає, що вони заходять до бару. Це помимо того, що на будинку немає ніякого напису, що вказував би, що це бар. Крім того, двері, в яких Рембо й Альфабета зникли, це тільки отвір у стіні. Стіна з дощок. Вони сірі. Це, очевидно, від дощів та сонця. Дощки виглядають, як у старій повітці. Тільки стіна першого поверху з дощок. Решта стіни з каменя. Решта будинків на вулиці теж кам'яні. Виглядає, що дощана стіна це тільки фасада. Здається, що це на те, щоб надати бару неміського вигляду. Гвбрґдтсе тільки кілька кроків позаду Рембо та Альфабети. Він заходить за ними до бару. В барі темно. Долівка в барі дощана. Дощки скриплять під гвбрґдтсевими ногами. Долівка покрита трачінням. Бар просторий. Вздовж стіни напроти дверей і на певній відстані від неї прилавок. Він ясно освітлений. Світло ллється згори. Здається, що це світло знадвору. Гвбрґдтсе помічає, що в стелі над прилавком вікно. Воно, видно, тягнеться над цілим прилавком. Це чомусь надає прилавкові вигляду вівтаря в церкві. При прилавку немає нікого. Вздовж прилавка стоять стільці. Рембо та Альфабета підходять до прилавка. Вони сідають на стільці побіч себе. Віддаль між ними якого пів метра. Рембо сидить ліворуч Альфабети. Здається, що Гвбрґдтсе, Рембо та Альфабета разом. Або, можливо, що Гвбрґдтсе просто невидимий. Він підходить до Рембо та Альфабети. Він зупиняється зараз біля них. Він в свою чергу якого пів метра від Рембо та Альфабети. Стіна за прилавком лицьована такими самими дошками, як фасада на будинку. На ній немає полиць з пляшками, одначе. Тільки то тут, то там видніються на ній цвяхи та гаки. Різного роду знаряддя сільсько-господарського вжитку висить на них. Між ними знаходяться ярмо, ціп, плуг, та сувій грубого шнуру. Гвбрґдтсе пояснює це собі

тим, що речі мають творити ілюзію, що бар це повітка. Нараз за прилавком з лівого боку з'являється чоловік. Там стіжок п'ятьми, немов сіна. Чоловік, очевидно, *бартендер*. Він не вирізняється нічим. Він щось каже. Він говорить дуже тихим голосом. Гвбргдтсе не розуміє ні слова, що чоловік каже. Він пояснює собі, що чоловік питається, що Рембо та Альфабета питимуть. Чоловік видно не питається, що Гвбргдтсе питиме. Гвбргдтсе не ображений цим. Це могло б означати, що він думає, що він невидимий. Рембо повертає голову в сторону Альфабети. Він, очевидно, хоче, щоб вона сказала *бартендерові*, що вона питиме. Вона реагує на рух Рембо. Вона каже, що вона хоче склянку гарячої води. Гвбргдтсе здивований її відповіддю. В той сам час він очікував саме цю відповідь. Себто він свідомий, що відповідь Альфабети дуже незвична, та чувається, що Альфабета мусіла сказати саме це. *Бартендер* не здивований відповіддю Альфабети, однак. Він згинається. Він зникає під прилавком. Він щось там робить. Це ясно зі звуків, що виходять з-під прилавка. Чоловік очевидно приготував напиться для Альфабети. Скоро після цього чоловік підводиться. Він тримає високу склянку на таці. Склянка повна рідини. Рідина воднисто-молочного кольору. Це, ясно, гаряча вода. Чоловік ставить склянку на прилавок перед Альфабетою. Він тоді зникає в п'ятьмі ліворуч, з якої прийшов. Він очевидно не готуватиме напиться для Рембо. Це дивує Гвбргдтсе. В міжчасі віддаль між Альфабетою й Рембо зросла. Тепер вони більше ніж метр від себе. Гвбргдтсе стоїть посередині між ними. Він при прилавку. Він дивиться праворуч. Він розглядає Альфабету. Вона підносить склянку. Вона притуляє її до уст. Вона п'є з неї. Вона ставить її на прилавок. Вона далі тримає її в руці. Вона дивиться на склянку. Здається, що Альфабета знову скоро піднесе її до уст. На Альфабеті біла сукня. Сукня з прозорої матерії. Гвбргдтсе бачить, що Альфабета гола під сукнею. Він бачить зариси її персів. Він бачить темні кінці сосок на них. Він опускає очі. Він хоче подивитися на Альфабетине статеве волосся. Альфабета обернена трохи ліворуч. Її ліва нога перевішена через праву. Через це Гвбргдтсе не бачить нічого. Альфабета махає лівою ногою. Вона виглядає в добрім настрої. Гвбргдтсе чомусь хоче подивитися на Рембо. Він обертається ліворуч. Рембо зодягнений у костюм. Костюм теж білий. Він парусиновий. Полотно виглядає дуже цупке. Костюм обтислий. Комір піджака високий. Він схожий на китайський. Через це Рембо дещо скидається на священика. Виглядає, що Рембо чувається в костюмі невідно. Здається, що він помітив, що Гвбргдтсе обернувся до нього. Він повертає голову праворуч. Він дивиться Гвбргдтсе в очі. Його лице ясно освітлене світлом, що летиться згори. Лице Рембо бліде. Воно дуже худе. Воно порите глибокими зморшками по обох боках уст. Це

як у людей, що перенесли багато фізичного болю. Уста Рембо теж викривлені в дивній гримасі. Здається, що він кусає свою долішню губу. Це немов тому, що йому дуже болить. Вираз теж трохи нагадує його відому фотографію роботи Каржата. Гвбргдтсе дивиться Рембо в очі. Вони неймовірні. Вони прозорі. Вони виглядають, як вода в гірським потоці. Здається, що крізь них справді тече потік. Гвбргдтсе тоді помічає, що сльози течуть по обличчі Рембо. Він усвідомлює собі, що Рембо болить. Гвбргдтсе знов опускає очі. Він дивиться на праву ногу Рембо. Вона дивовижна. Холоша на нозі підчочена до половини стегна. З неї вистає кусок дерева. Воно має форму точеної ніжки крісла. На регулярних відстанях на ній гулі. Дерево чорного кольору. Воно видно ебенове. Воно натерте до блискучого. Гуля, де повинно бути коліно, більша ніж інші гулі. В неї входить друга гуля. Це творить суглоб. Суглоб зігнутий. Нижня частина ноги звисає зі стільця. Гвбргдтсе приглядається до суглоба. Він зауважує, що суглоб, мабуть, дуже болить, коли він зігнутий як тепер. Він майже чує біль Рембо. Йому стає недобре.

Друга смерть Бетлегемі

Гвбргдтсе сниться, що він іде в натовпі. Це похоронна процесія. Ховають Бетлегему. Гвбргдтсе досить близько до труни. Несуть її чоловіки. Гвбргдтсе чоловіків добре не видно. Труну він бачить добре, одначе. Наскільки йому видно, чоловіків, що несуть труну, він не знає. Він теж не знає нікого довкола себе. Всі тепло одягнені. Здається, що надворі холодно. Гвбргдтсе не холодно, одначе. Він засмучений смертю Бетлегемі, як годиться. Здається, що він погодився з фактом, що Бетлегема вмерла, одначе. Себто він знає, що він нічого не може вдіяти, щоб змінити цей факт. Нараз всі його минають. Це помимо того, що він цілком не сповільнив кроку. Скоро він далеко за труною. Йому вже її не видно. Здається, що він у хвості натовпу. Настрій тут цілком інший ніж спереду. — Люди розмовляють із собою та сміються. Навіть чути музику. Теж звідкись доноситься ляскіт долонь. Здається, що хтось танцює. Можна було б подумати, що це весела парада радше ніж похоронна процесія. Нараз хтось підбігає до Гвбргдтсе. Це Бетлегема. Її лице розпливається в усмішці. Вона сміється. Вона, очевидно, рада бачити Гвбргдтсе. Вона хапає його за руку. Вона цілує його в щоку. Вона йде з ним, тримаючи його під руку. Гвбргдтсе не здивований появою Бетлегемі. Це помимо того, що він не забув, що він у її похоронній процесії. Його настрої поправляється, коли Бетлегема підходить до нього. Бетлегема йде досить скоро. Гвбргдтсе впадає в крок з нею. Внедовзі Бетлегема тягне Гвбргдтсе вбік. Вона пропонує, щоб вони вступили кудись чогось напитися. Гвбргдтсе годиться на

пропозицію. Він та Бетлегема йдуть серединою вулиці. Вони виходять із натовпу. Вздовж тротуару стоять люди. Вони слідкують за процесією. Гвбргдтсе та Бетлегема пропихаються між людьми. Вони ступають на тротуар. Вздовж вулиці крамниці. Кілька будинків попереду видніється бар. На нім напис. Напис від одного кінця будинку до другого. Він на склі. Скло чорне. Букви напису срібні. Радше, букви з дзеркала. Гвбргдтсе не може прочитати напису. Двері бару відчинені. Гвбргдтсе та Бетлегема заходять всередину. В барі повно людей. Вони сидять за столами. Їх теж багато зібралось біля прилавка. Прилавок в глибу приміщення. Гвбргдтсе та Бетлегема йдуть до прилавка. Бетлегема все ще веде Гвбргдтсе. Вона вправно пропихається крізь людську гущу. Вона дістається до прилавка. За прилавком *бартендер*. Бетлегема каже йому, що хоче дві "кави з кости". Гвбргдтсе дуже дивує ця фраза. Він пояснює собі, що кава зроблена з спаленої кости. Він певний, що вона буде дуже чорна. Він теж певний, що вона не смакуватиме добре. Він не протестує, одначе. Замовивши каву, Бетлегема відвертається від прилавка. Люди біля прилавка всі чоловіки. Багато з них повертаються лицами до Бетлегемі. Вона розмовляє з ними. Розмова весела. Гвбргдтсе не бере участі в ній. Він розглядається. Він жеде на каву. Він знову не пізнає нікого. Він не сердиться за те, що Бетлегема розмовляє з чоловіками. Чи, радше, він не здивований цим. Це триває якийсь час. Гвбргдтсе досі стояв обернений правим боком до прилавка та спиною до Бетлегемі. Він повертається яких дев'яносто ступенів ліворуч. Він тепер обернений лицем до дверей. Він бачить, як Бетлегема йде до дверей. Вона в товаристві яких п'ятеро чи шестеро людей. Гвбргдтсе не бачить, чи вони всі чоловіки. Він переконаний, одначе, що це так. Бетлегема всміхається до Гвбргдтсе. Вона махає йому. Вона каже, що мусить іти. Гострий біль пронизує Гвбргдтсе серце. Біль нестерпний. Гвбргдтсе кричить, щоб Бетлегема не йшла. Він кричить, що вони ще не випили кави, яку замовили. Бетлегема трясє головою. Вона каже, що мусить іти. Вона далі всміхається. Вона знову махає до Гвбргдтсе. Вона обертається. Вона зникає в дверях. Гвбргдтсе обертається назад до прилавка. Він розглядається. Ліворуч та праворуч від нього проходи між людьми. Гвбргдтсе йде ліворуч.

Гробокопач

В цім сні Гвбргдтсе стоїть на краю прірви. Він обернений лицем до неї. Узбіччя прірви дуже стрімке. Людині важко було б зійти ним вниз. З трудом можна було б це зробити, одначе. Прірва дуже глибока. До її дна принаймні сто метрів. Дно прірви рівне. Здається, що воно простягається дуже далеко. Другого боку не видно. Дно прірви неначе безмежна рівнина. В такім випадку це, властиво, не прірва. Гвбргдтсе,

одначе, чується, що він стоїть над прірвою. З дна прірви підноситься дим. Він висить у повітрі. Він затьмарює вид. Це й може бути причиною, чому другого боку прірви не видно. Запах диму неприємний. Здається, що це горить сміття. На дні прірви таки ніби видніють купки чогось, з яких підноситься дим. Може це й купки сміття. В таких разі Гвбргдтсе стоїть над величезним смітником. Він переконаний, одначе, що це кладовище. Він тут працює. Він гробокопач. Здається, що він саме виліз із прірви. Здається, що він працював там багато годин. Це, очевидно, кінець робочого дня. Здається, що вже пізно. Западають сутинки. Гвбргдтсе, очевидно, працює багато годин на день. Він, очевидно, саме скінчив роботу. Він напевно йде додому. Вилізши із прірви, він, очевидно, став, щоб подивитися на місце, де він працює. Йому, очевидно, подобається вид. Гвбргдтсе втомлений, як після довгого робочого дня. На узбіччю прірви теж маленькі купки, так само як на її дні. З них теж підноситься дим. Властиво, не з усіх купок, і на узбіччі прірви, й на її дні підноситься дим. В них усіх світиться всередині, одначе. Купки це не купки сміття. Вони могили. Цілий красвид перед Гвбргдтсе поцяткований світлами. Вид прекрасний. Гвбргдтсе здається, що перед ним безмежне місто. Гвбргдтсе здається, що він вже бачив щось подібного. Він певний, що це не було кладовище, одначе. Це таки було місто. Гвбргдтсе, очевидно, помітив світла тільки тепер. Здається, що вони саме тільки тепер засвітилися. Може це тому, що надворі добре потемнішало. Тепер здається, що вже майже ніч. Гвбргдтсе цікавлять світла. Він уважно приглядається до кількох із них, що близько на узбіччі прірви. Йому видно в нутра могил. Здається, що могили зі скла. Або, радше, здається, що у Гвбргдтсе рентгеновий зір, яким він може проникнути в нутра могил. Він приглядається уважно до одної з могил. В ній щось видно. Це, очевидно, тіло. Воно завинене в покривало від голови до ніг, як мумія. Покривало світиться. Воно дуже легко блакитне. Воно виглядає, як неон. Здається, що тіло знаходиться у величезній скляній рурі з неоном. Видно, всі могили такі самі. Джерелами світел є, очевидно, тіла. Як Гвбргдтсе дивиться в могилу, тіло нараз починає обертатися довкруги осі, що проходить від голови до ніг. Воно тоді виглядає, як клубок блакитнуватого світла. Це триває яких п'ятнадцять секунд. Тіло тоді перестає обертатися. Гвбргдтсе пояснює собі, що тіла обертаються в могилах в той спосіб з нудьги. Це, очевидно, для них розвага. Це не означає, одначе, що це їхня єдина розвага. Гвбргдтсе знає, що тіло, на яке він дивиться, це тіло жінки. Він знає, що жінка померла відносно молодою. Здається, що він знав її. Не є певним, що їхні відносини були інтимні, одначе. Гвбргдтсе розглядається по узбіччі прірви. Він бачить, як всюди тіла обертаються в могилах. Вони обертаються й зупиняються безпере-

станку. Довкруги панує постійний рух. Здається, що так не було раніше. Здається, що тіла в могилах тільки що почали будитися. Здається, що саме тепер починається їхній активний день. Вони, очевидно, сплять, коли ясно. Гвбргдтсе дивиться знову на могилу жінки. Жінка знов обертається. Вона, очевидно, буде обертатися й відпочивати так цілу ніч. Гвбргдтсе не певний, що тіла на дні прірви обертаються й відпочивають так само. Йому задалеко, щоб бачити. Він майже певний, що це так, одначе. Він певний, що це діятиметься в кожній із могил цілу ніч. Він вирішує, що надивився досхочу. Йому треба йти. Він чує звук авта за собою. Він обертається. Яких десять метрів від нього стоїть авто. Воно чорне. Воно довге. Воно виглядає, як похоронне авто. Гвбргдтсе знає, що воно приїхало по нього. Одно з дверей авта відчиняється. Воно відчиняється само. Гвбргдтсе знає, що він повинен сісти в авто. За мить він рушить у сторону авта. Авто напрямлене ліворуч. Воно стоїть на польовій дорозі. Краєвид цілком рівний. Це безмежна рівнина, поросла травою. Дорога в'ється нею аж до обрію. Небо з цього боку ясніше ніж над прірвою. Гвбргдтсе очевидно обернений лицем до заходу. Над самим обрієм небо таки справді ясне. В однім місці воно червоніє. Там, видно, саме зайшло сонце. Тільки маленька смужка неба над обрієм ясна. Решта неба цілком чорна. Небо, очевидно, покрите густими хмарами. Вони, видно, висять дуже низько. Гвбргдтсе здається, що його голова майже торкається їх.

У в'язниці

Пару днів після того, як він перенісся до помешкання Хемніці, Гвбргдтсе приснився слідуючий сон. Він іде вниз сходами. Здається, що це триває вже довший час. Сходи кручені. Вони кам'яні. Стіни обабіч сходів теж кам'яні. Виходить, що Гвбргдтсе знаходиться в кам'яній башті. Він іде за якоюсь жінкою. Він не знає, хто вона. Він навіть не знає, як вона виглядає спереду. Йому видно тільки її спину. Йому здається, що він завжди тільки йшов за нею. Волосся жінки русяве. Жінку не можна назвати бльондинкою, одначе. Радше, можна сказати, що її волосся не вирізняється кольором. Воно досить довге. Воно зав'язане в хвіст. На жінці дощовик. Він короткий. В дійсності, це піджак із довгими полами. Він із гуми. Він оливкового кольору. Піджак здається чоловічого крою. Він явно завеликий для цієї жінки. Не виключене, одначе, що піджак таки жіночого крою, який має виглядати як чоловічий. Піджак сягає жінці нижче заду. Гвбргдтсе не видно, що на жінці під піджаком. Ноги жінки зодягнені в панчохи. Панчохи, можливо, трико. Вони темного кольору. Можливо, що вони чорні. На ногах у жінки черевики. Черевики на високих тонких закаблуках.

Черевики чорні. На сходах доволі ясно. Світло дістається до них крізь вікна, розташовані на рівномірних відстанях. Вікна вузькі. Вони без шиб. Вони високо під стелею. Тому то Гвбргдтсе видно тільки небо, коли він проходить під ними. Воно виглядає сірим. Можливо, що воно затягнене туманом. Це тому, що з неба ллється розсіяне світло. Небо виглядає, як над морем. Гвбргдес так і чується, що він над морем. Йому здається, що він чує шум хвиль. Повітря теж пахне йому морем. Гвбргдтсе не певний, що все це так, одначе. Гвбргдтсе й жінка все йдуть сходами вниз. Гвбргдтсе зауважує, що башта мусить бути дуже висока. Сходи нараз уриваються. Гвбргдтсе й жінка знаходяться на площадці. Тут темно. Гвбргдтсе майже нічого не бачить. Йому тільки чути дзенькіт ключів. Він здає собі справу, що він та жінка перед якимись дверима. Він здає собі справу, що жінка старатиметься відчинити їх. Незабаром Гвбргдтсе так і чує, як ключ обертається в дверях і як скрегочуть завіси. Жінка знову починає йти. Гвбргдтсе слідує за нею. Він переступає поріг. Він помічає, що двері з залізних штаб, як у в'язниці. Жінка замикає двері. Вона веде Гвбргдтсе дальше, як перед тим. Гвбргдтсе таки не побачив, як жінка виглядає спереду, коли вони затрималися при дверях. Він слухняно слідує за нею, як перед тим. Він знає тепер, що вона тюремний наглядач. Він знає, що вона веде його до його келії. Це не викликає в нім ніяких емоцій, одначе. Він погодився зі своєю долею. Кілька кроків від дверей знову стає ясно. Гвбргдтсе й жінка йдуть довгим коридором. По їх лівім боці стіна. Стеля в коридорі висока. У стіні під стелею вікна. Здається, що в них вправлені шиби. Гвбргдтсе не видно нічого крізь вікна. По правім боці Гвбргдтсе й жінки ряд дверей. Двері теж із залізних штаб, як у в'язниці. Верхи дверей вигнуті луками. З тої причини, і тому, що двері зі штаб, двері виглядають, як шпитальні ліжка. Коридор справді виглядає, як палата в лікарні із рядом залізних ліжок праворуч. Із келій крізь двері несеться світло. Воно, очевидно, природне. Тому то ясно, що в келіях знаходяться вікна. Гвбргдтсе цього не видно, одначе. Він цілком не бачить нутра келій. Він не знає, чому це так. Прийшовши приблизно до середини коридору, жінка стає перед дверима одної з келій. Гвбргдтсе робить це саме. Він знову чує, як дзвонять ключі. Тепер йому теж їх видно. Їх ціла в'язка. Жінка вибирає один ключ. Вона встромляє його в замок. Вона обертає його. Вона відчиняє двері. Вони відчиняються на коридор. Жінка ступає в келію. Гвбргдтсе слідує за нею. Він свідомий того, що двері залишаються відчиненими. Він не знає, що робити. Йому хотілося б їх замкнути. Він свідомий, одначе, що жінка залишила їх відчиненими. Вкінці, він постановляє залишити їх відчиненими. Він знає, що жінка зачинить їх, коли на це прийде час. В келії двоповерхові нари. Вони стоять головами до стіни праворуч.

Тому вони заступають прохід у келію. Вони теж заслоняють нутро келії для ока з коридору. Гвбргдтсе тепер розуміє, що це й було причиною, чому він не бачив нутра келій, коли проходив повз них. Він переконаний, що в усіх келіях нари стоять так, як у цій. Він пригадує, що бачив щось подібного до нар, коли проходив повз келії. Жінка не перестає крокувати ввійшовши в келію. Вона повертає ліворуч. Вона обходить нари. Гвбргдтсе слідує за нею. Зайшовши на другий бік нар, жінка стає. Гвбргдтсе робить це саме. Вони стоять лицем до стіни напроти дверей. У стіні вікно. Воно дуже велике. Воно ні трохи не подібне до тюремного вікна. Воно більше схоже до вікна в салоні. Вікно заграшоване, одначе. Верх вікна вигнутий луком, так само, як двері. Тому то вікно подібне до голів залізного ліжка. Сама ж келія подібна до шпитального ліжка, в яким двері це його ноги, а вікно голови. У вікні немає шиби. За вікном піщаний пляж. За ним море. Над морем видно небо. Пляж цілком рівний. Себто, на нім немає дюн. Море бурхливе. На хвилях білі гребені. Море гнівно розбивається на пляжі. Воно темносинього кольору. Небо чисте. Воно трошки затягнене туманом. Через це воно виглядає більше сіре ніж синє. Пляж, море, й небо цілком пусті. Це навіває сум. Крізь вікно віє сильний вітер. Ясно, що це тому так море розбивається на пляжі. В келії зимно. Гвбргдтсе тремтить від холоду. Гвбргдтсе стоїть позаду жінки й дещо праворуч неї. Йому добре видно, що перед нею. В кутку праворуч сидить на землі чоловік. Його коліна підібгані. Він обхопив їх руками. Його голова оперта об коліна. На чоловіку сорочка й штани. Він босий. Жінка нараз підступає до чоловіка. Вона рухається дуже швидко. Виглядає, ніби вона нараз розсердилася на чоловіка. Вона хапає його рукою за волосся. Вона підносить його голову. Чоловік не пручається. Він дивиться на жінку. Його лице ясно освітлене світлом, що ллється знадвору крізь вікно. Його волосся досить довге. Воно не дуже темне. Воно темніше, ніж жінчине, одначе. Чоловікове лице худе. Здається, що він голодує. Щоки його запалі. На них щетина не голена пару днів. Чоловікове лице не вирізняється нічим. Воно досить приємне, одначе. Очі чоловіка, натомість, надзвичайні. Вони надзвичайно сині. Вони майже світяться. Здається, що вони покриті фосфоричною фарбою. Вони аж блищать. Здається, що фарба, якою вони покриті ще мокра. В кольорі очей чоловіка є щось жалюгідне. Це могло б бути наслідком тих страждань, які він переніс. Здається, що він переніс багато страждань. Здається, що чоловік хоче, щоб жінка бачила його очі. Здається, що він хоче, щоб вона помітила їх колір. Здається, що це на те, щоб викликати в ній співчуття до себе. Здається, що чоловік хоче, щоб жінка побачила скільки він настраждався. Здається, що він хоче більше не страждати. Гвбргдтсе відчуває любов до чоловіка. Він співчуває

йому. Він теж здає собі справу, що він бачить чоловіка вперше. Вкінці, він теж здає собі справу, що чоловік йому нікого не нагадує. Жінка тримає чоловікову голову так, що Гвбргдтсе видно все його лице. Здається, що вона тримає голову навмисне так, щоб Гвбргдтсе міг бачити чоловікове лице. Тоді вона тягне голову вниз. Чоловік падає долілиць на підлогу. Він знову не пручається. Тепер ноги його в кутку, а голова біля ніг Гвбргдтсе. Жінці це, видно, не подобається. Вона старається обернути чоловіка. Вона, видно, хоче, щоб чоловікова голова була в кутку. Вона старається обернути чоловіка, тягнучи його за волосся. Чоловік покірно піддається їй. Здається, що він хоче їй допомогти. Це, мабуть, тому, що він не хоче, щоб йому боліло, коли жінка тягне його за волосся. Жінці нарешті вдається досягнути свого. Чоловікова голова в кутку. Він лежить горілиць. Тепер знову видно його очі. Вони далше такі жалюгідно сині, як раніше. Здається, що жінка помічає чоловікові очі тільки тепер. Вони ніби наповняють її люттю. Вона починає поводитися справді брутально. Вона пускає чоловікове волосся. Вона сиділа навкарачки від тоді, коли чоловік упав на підлогу. Вона встає. Вона наступає чоловікові правою ногою на лице. Вона тре ногою, немов гасячи недокурок. Здається, що чоловікові очі це два недокурки, які вона старається загасити. Вона тре носиками черевиків. Гвбргдтсе помічає, що носики трикутньої форми. Вони дуже гострі. Гвбргдтсе пояснює собі, що це тому, щоб вони краще входили в кутки. Жінка, очевидно, часто вживає так свої черевики. Це, видно, є частиною її обов'язків тюремного наглядача. Гвбргдтсе хоче бачити краще, що жінка робить. Він обходить її з правого боку. Жінка обернена лицем до кута. Тепер Гвбргдтсе трохи видно її спереду. Її піджак розстебнутий. Її перса голі. Трико okazується витягим між ногами. Себто, трико це колготки. Статевий горбик жінки відкритий. Він порослий густим волоссям. Воно чорне. Воно творить трикутник. Воно відстає від тіла.

Хемніца в крамниці морозива

В цім сні Хемніца знаходиться в крамниці морозива. Це простора кімната. Вона квадратова. Вона видається порожньою. В ній знаходяться люди, одначе. Вони під стінами. Вони стоять. Здається, що вони глядачі, які слідкують за тим, що діється посередині. Хемніца знаходиться посередині. У руці в неї вафлевий кухлик з морозивом. Це одна з причин, чому вона думає, що знаходиться в крамниці морозива. У кухлик накладено багато морозива. Здається, що його три ложки. Хемніца бігає колом. Вона тікає від двійка дітей. Це хлопець та дівчина. Їм приблизно по сім років. Хемніці їх не дуже видно. Вона переконана, що вони до себе дуже подібні. Вона думає, що вони брат і

сестра. Чомусь вона не думає про них, як про близнят. Хемніца й діти, очевидно, граються. Вони сміються й кричать. Не ясно, чому діти бігають за Хемніцою. Є певним, одначе, що вони не хочуть відібрати в неї морозива. Вони роблять це, мабуть, тільки на те, щоб її зловити. Гра ця триває якийсь час. Нараз Хемніца бачить чоловіка, що йде в її сторону. Виглядає, що він хоче перейти з одного кута кімнати в протилежний. Він несе стос тарілок. Він, видно, працює в крамниці. Він, видно, миє тут тарілки. Хемніца боїться, що вона зудариться з чоловіком. Вона не хоче, щоб це сталося. Вона кінчає одне коло. Чоловік іде в тім самім напрямку. Хемніца починає друге коло. Вона тепер вже певна, що зудариться з чоловіком. Це так і стається за кілька секунд. Зударившись, Хемніца й чоловік не падають. Майже всі тарілки, що чоловік ніс, падають на землю, одначе. Хемніца, глипає на підлогу. Вона бачить на ній своє морозиво. Воно, очевидно, випало їй з руки, як вона зударилася з чоловіком. Хвиля люті наростає в грудях Хемніци, в наслідок цього. Вона думас, що чоловік повинен був знати, що зудариться з нею, йдучи туди, куди він ішов. В цю мить Хемніца зауважує, що діти вже не бігають за нею. Вона пояснює собі це тим, що вони здали собі справу, що ситуація серйозна. Хемніца підводить очі. Вона дивиться на чоловіка. Він обернений лицем до неї. Опустивши руки, він тримає тих кілька тарілок, що йому залишилися. Він робить це якось дуже незграбно. Здається, що він старається прикрити ними свою наготу. Це так, немов вони фіговий листок. На устах у чоловіка ледве помітна усмішка. Він явно збентежений тим, що сталося. Це чомусь розсерджує Хемніцу ще більше. Вона вже довше не може здержати своєї люті. Вона вибиває решту тарілок чоловікові з рук. Вони з дзенькотом розприскуються на долівці. Звукові цьому вторує вибух реготу. Це, очевидно, так сміються люди, що стоять під стінами. Людям, очевидно, подобається, що Хемніца зробила. Чоловік не реагує на Хемніцин вчинок. Він видається тільки ще більше збентежений. Уста його ширше розтягнулися в усмішці. Хемніца тоді робить щось дуже дивне. Себто, вона відчуває, що робить щось дуже дивне. Вона підстрибує високо в повітря. Вона б'є в один бік обома ногами враз. Вона б'є ними чоловіка в груди. Зробивши це, вона падає обома ногами на підлогу. Себто, вона дальше залишається на ногах. Здається, що це стається тому, що її ноги м'ячем відбилися від грудей чоловіка. Вчинкові Хемніци слідуєть голосні вигуки людей, що під стінами. Вони всі, очевидно, схвалюють Хемніцин вчинок. Вигуки є мов луна Хемніциного вчинку. Хемніцин вчинок не лишає ніякого наслідку на чоловікові. Він стоїть, як раніше. Він усміхається так само. Хемніца все ще чує людські голоси у вухах. Вона вирішує повторити те, що саме зробила. Вона знову підстрибує. Вона б'є чоловіка ногами, як перед тим. Наслідки

цього є такі самі, як перед тим. Хемніца відбивається ногами від чоловіка, скаче назад на підлогу, люди під стінами кричать похвально, і чоловік стоїть як перед тим та всміхається. Хемніца тоді здає собі справу, що вона стрибає й б'є чоловіка ногами тому, що хоче повалити його на землю. Вона вирішує тоді стрибнути знов. Вона так і робить. Наслідки цього є такі самі, як досі. Хемніца тому продовжує стрибати й бити чоловіка ногами. Це триває довший час. Хемніца не пам'ятає скільки разів вона стрибнула. Поводження Хемніци розбуджує людей, що стоять під стінами. Тепер вони постійно кричать, свищать, і плещуть у долоні. Всі вони, очевидно, погоджуються з тим, що Хемніца робить. Стрибання й биття ногами не коштує Хемніці найменшого зусилля. Вона свідомо цього. Це дивує її та в той сам час приносить їй велику приємність. Так само її вміння бити ногами дивує її та приносить їй велику приємність. Вона б'є в чоловіка обома ногами в той сам час. Тим способом її удари максимально сильні. Її ноги м'ячем відбиваються від чоловіка. Здається, що Хемніца роками тренувалася, щоб вміти так бити ногами. В певний мент Хемніці здається, що вона виглядає, мов заєць, що б'є обома ногами в землю. Подібність видається їй кумедною. Вона миттю ж забуває за неї. Частинно тому, що стрибати не коштує Хемніці ніякого зусилля, і частинно тому, що чоловік залишається на ногах, Хемніца поступово стрибає вище й б'є чоловіка вище своїми ногами. З часом вона б'є його в шию під самою бородою. Чоловік стоїть так само, як напочатку, одначе. Та усмішка зникла вже з його уст. Хемніца приглядається ближче до чоловіка стрибаючи та б'ючи ногами. Її увагу притягають його очі. Вони блищать. Здається, що вони покриті якоюсь фосфоричною речовиною. В них теж є щось сумного. Здається, що чоловікові болить. Є майже певним, що біль цей спричинений Хемніцою. Це викликає в Хемніці ще більшу лють. Вона хоче позбутися виразу болю з чоловікових очей. Вона вирішує вдарити чоловіка ногами в самі очі. Вона робить це. Вона тільки тоді здає собі справу, який високий чоловік. — Його голова під самою стелею. Хемніца знову опиняється на підлозі. Вона дивиться на чоловіка. Вона мусить задерти голову геть назад, щоб побачити його лице. Чоловікові очі такі, як перед тим. Хемніца вирішує знову вдарити чоловіка ногами в очі. Вона робить це. Вона продовжує робити це багато разів. Та вираз в чоловікових очах не міняється. З часом стрибання й биття ногами починають томити Хемніцу. Вона здає собі справу, що не могтимо стрибати так безконечно. Вона певна, що це тому, що мусить стрибати так високо.

Хемніца знов у крамниці морозива

В цім сні Хемніца знов у крамниці морозива. Цього разу при-
міщення величезне. Воно виглядає, як порожній завод. Хемніца навіть

не бачить у нім стін. Стеля в приміщенні нормальної висоти, одначе. Вона, без сумніву, занижка для заводу. В приміщенні немає ніяких меблів ні машин. Хемніца теж не тримає морозива в руці. Тому не ясно, чому вона думає, що знаходиться в крамниці морозива. Все таки, вона переконана, що це так. Вона знову по середині приміщення. Вона теж знову в товаристві дітей. Цього разу їх яких шість або сім. Вони хлопці й дівчата. І одних, і других приблизно таке саме число. Усім дітям десь біля шести чи семи. Вони не споріднені з собою. Себто, Хемніца не думає, що вони споріднені з собою. Хемніца й діти тримаються за руки. Вони творять коло. Вони бігають колом. Вони підстрибують біжучи. По середині приміщення стовп. Він сягає до самої стелі. Він, очевидно, підпирає її. Він круглий. Він із заліза. Хемніца й діти бігають довкруги стовпа. Прив'язаний до нього, стоїть чоловік. Чоловік неокресленого вигляду й віку. Він дуже високий одначе. Його голова сягає стелі. Чоловік навіть мусить тримати голову зігнутою трохи, щоб вміститися під стелею. Він зодягнений у костюм. Костюм темного кольору. Чоловік стоїть спиною до стовпа. Він прив'язаний до стовпа мотузком. Мотузок обвиває чоловіка, перехрещуючись від шиї до ніг. Мотузок білий. Він контрастує з темним одягом. Бігаючи, Хемніца й діти повторяють фразу "він помер". В їхніх голосах є натяк на мелодію. Тому здається, що вони співають. Фраза, очевидно, стосується чоловіка. Здається, що він цілком не чує її, одначе. Здається, що він цілком не свідомий свого оточення й положення. Здається, наприклад, що він не свідомий того, що він прив'язаний до стовпа. На його лиці ні сліду виразу. Здається, що він думає про щось інше. В приміщенні є й інші люди. Їх навіть досить багато. Вони стоять на досить значній віддалі від Хемніци та дітей, одначе. Люди творять коло довкруги Хемніци та дітей. Вони, очевидно, слідкують за тим, що діється посередині. Здається, що вони годяться, з тим, що діється. Це тому, що час від часу від людей доносяться похвальні вигуки та оплески. Це триває деякий час. Тоді один із хлопців плює на чоловіка, проходячи перед ним. Глядачам це, видно, дуже подобається. Вони вибухають гучним похвальним криком. Хемніци та іншим дітям, видно, теж подобається те, що хлопець зробив. Вони всі плюють на чоловіка, проходячи перед ним. Вони роблять це постійно від тоді. Вони дальше продовжують підспівувати згадану фразу, одначе. Плювання збудило атмосферу в приміщенні. Глядачі кричать та сміються тепер безперестанку. Нотки сміху теж чуються в голосах Хемніци та дітей. Чоловік стоїть так само, як досі, одначе. Він все ще видається несвідомим свого оточення й положення. Це знову триває якийсь час. Всі плюють на чоловіка приблизно в те саме місце. Це посередині його грудей. Це майже певно тому, що чоловік такий високий. — Туди

вигідно всім плювати. З часом це місце стає цілком покрите слиною. Вона тече патьоками вниз по чоловікових грудях. Вона біла. Вона виглядає, як частина мотузка, яким чоловік прив'язаний до стовпа. Тоді хлопець, що плюнув уперше плює інакше. Він підстрибує, проходячи перед чоловіком. Він задирає голову геть назад. Він плює чоловікові в лице. Глядачам це, видно, знову дуже подобається. Вони вибухають голосним похвальним криком. Хлопців учинок теж, видно, знову подобається Хемніці та дітям. Вони роблять те саме, проходячи перед чоловіком. Вони роблять це постійно від тоді. Вони продовжують підспівувати згадану фразу та сміятися, як перед тим. Новий спосіб плювання розбудив атмосферу в приміщенні ще більше. Тепер похвальні вигуки та сміх несуться від глядачів безперестанку. Гамір майже заглушує спів Хемніци та дітей. Тому, що чоловік такий високий, не всім вдається плюнути чоловікові в лице, одначе. Тому з часом не тільки чоловікове лице, а й горішня частина його грудей стають покриті слиною. Слина знову стікає патьоками вниз по чоловікові. На грудях вона виглядає так само, як раніше. На лиці ж вона прозора. Вона виглядає, як сльози. Здається, що чоловік плаче. Він поводитьсь так само, як досі, одначе. Він видається цілком несвідомим свого оточення й положення. Хемніцу це зацікавлює. Вона розглядає чоловікове лице уважно, проходячи перед ним. Вона зосереджується на чоловікових очах. Вони теж покриті слиною. Виглядає, що вони справді плачуть. Хемніца тоді здає собі справу, що в них справжній сум. Чоловік, очевидно, свідомий свого оточення й положення. Він, очевидно, переживає те, що з ним діється. Це наповняє Хемніцу люттям. Це стається саме перед тим, як вона проходить перед чоловіком. Вона помічає саме в цю мить, що вона тримає торбинку в своїй правій руці. Це помимо того, що вона тримає руку дитини по її правім боці в той сам час. Вона випускає руки дітей по обох своїх боках. Вона не плює чоловікові в лице, підстрибуючи. Натомість, вона б'є його торбинкою по голові. Удар видає голосний та глухий звук. Він подібний до звуку, коли боксер б'є рукавицею в тренувальний мішок. Глядачі відповідають на це з величезним ентузіазмом. Їхній крик заглушує все. Вони кричать так відтоді постійно. В приміщенні панує справжній рейвах. Діти відповідають на Хемніцин вчинок з таким самим ентузіазмом. Коло розпадається. Діти збираються довкола Хемніци. Вони кричать так, як решта людей. Хемніца дуже задоволена наслідками свого вчинку. Вона особливо рада, що удар торбинкою видав такий звук. Вона вирішує знову вдарити чоловіка. Вона підстрибує знов. Вона б'є чоловіка торбинкою. Удар звучить як перед тим і викликає таку ж реакцію в глядачів. Хемніца тоді продовжує стрибати та бити чоловіка торбинкою. Наслідки її вчинків такі самі, як перед тим. Це продовжується

якийсь час. З часом Хемніца здає собі справу, що її ціллю є зробити так, щоб чоловікова голова була нижче. Вона уважас, щоб вдарити чоловіка по самім верху голови. Це на те, щоб сила удару була прямовисна. Хемніца робить це від тоді постійно. Її зусилля успішні. Чоловікова голова поволі спускається вниз. Хемніца припускає, що це не тому, що чоловік згинається. Це тому, що він прив'язаний до стовпа. Хемніца припускає, що чоловікові ноги влазять у землю. Вона не хоче тратити часу, щоб перевірити це, одначе. Здається, що вона не має на це часу. Вона продовжує бити чоловіка торбинкою по голові. Скоро чоловікова голова випростувалася. Тоді вона спустилася чимало вниз. Тепер Хемніца не мусить підстрибувати, щоб ударяти чоловіка по голові. Вона може робити це стоячи. За якийсь час чоловікова голова знаходиться на тім самім рівні, що Хемніцина. Ще трохи пізніше вона вже нижче Хемніциної. Тепер чоловік вгрузає в землю дуже скоро. Хемніцу дивує, як скоро це діється. Вона не розчарована цим, одначе. Після цього, Хемніца мусить згинатися, щоб вдарити чоловіка по голові. Вона бачить, як чоловікове тіло вгрузає в землю. Долівка ніби всмоктує його. Це так, немов вона м'яка, як тісто. Хемніца тоді здає собі справу, що її ціллю є загнати чоловіка цілком у землю. Вона свідома, що це не візьме дуже довго. Вона майже розчарована, що це станеться так скоро. Чоловік угруз у землю майже по бороду. Тоді нараз він не вгрузає так легко, як досі. Він залишається майже на тім самім рівні. В той сам час Хемніці коштує більше зусиль, щоб бити чоловіка. Вона мусить присісти кожного разу, як його б'є. Вона не здається, одначе. Вона продовжує бити чоловіка. Вкінці чоловік угруз у землю по саму бороду. Тоді він цілком перестає вгрузати. Хемніца все ж старається загнати його в землю. Вона надіється, що він знову стане вгрузати. Вона б'є чоловіка торбинкою довгий час. Вона присідає з кожним своїм ударом. Вона вкладає всю свою силу в кожний удар. Це томить її. З часом Хемніца чується втомленою. Вона здає собі справу, що не могтимо продовжувати бити чоловіка безконечно. Вона постановляє робити це так довго, як у неї вистачить сил, одначе. Вона бачить, як її торбинка описує лук. Вона бачить, як торбинка вдаряє чоловіка по голові. Вона чує голосний звук, спричинений ударом. Нараз вона помічає верх чоловікової голови. Голова розплескана з одного боку. Це там, де Хемніца вдаряє її торбинкою. Голова виглядає в цім місці, як голівка цвяха, який бито молотком багато разів. Хемніца уявляє собі, що діється з чоловіковим мозком під черепом. Їй стає недобре на цю думку.

Русява смерть

В цім сні Гвбргдтсе сидить за столом. Здається, що стіл розхитаний. Він, можливо, збитий з простих дощок. По другім боці столу сидить смерть. Вона кістяк. У Гвбргдтсе, видно, є справа до смерти. Суть справи неясна. Відношення між Гвбргдтсе та смертю таке, як між звичайною людиною й високим урядовцем, одначе. Здається, що Гвбргдтсе вже довго залагоджує свою справу зі смертю. В дану мить смерть зайнята чимсь іншим. Вона дещо відвернена від Гвбргдтсе. Вона дивиться вниз. Можливо, що вона дивиться на одно зі своїх колін. Можливо з ним щось не в порядку. Тоді нараз смерть повертається назад до Гвбргдтсе. Як було сказано, вона кістяк. На голові в неї волосся, одначе. Волосся довге, як у жінки. Воно виглядає, як жіноча перука. Воно дуже густе. Воно розділене посередині. Воно спадає двома крилами по обох боках чола смерти. Здається, що воно зв'язане ззаду. Воно біле. Воно кольору молока. Гвбргдтсе вважає, що воно русяве, одначе. Обернувшись до Гвбргдтсе, смерть підносить обі руки. Волосся на чолі, видно, заваджає їй. Вона відсуває його. Тепер видно все її чоло. Форма чола дуже граційна. Воно делікатне, мов старий порцеляновий посуд. Гвбргдтсе захоплений красою смертиного чола. Смерть набирає стажу в його очах. Відсунувши волосся з чола, смерть знов опускає руки. Вона дивиться Гвбргдтсе в очі. Її очіці чорні. Вони безперечно порожні. Гвбргдтсе переконаний, що смерть дивиться на нього, одначе. До цієї миті Гвбргдтсе був певний, що цілий череп смерти білий. Тепер він помічає, що зуби смерти сині. Це цікавить його. Він нахиляється вперед. Він дивиться уважно на зуби. Спершу вони видаються суцільно сині. Здається, що вони зроблені з синьої речовини. З часом Гвбргдтсе помічає, що насправді зуби смерти тільки помальовані синьою фарбою. Фарба ця здається така, якою малюють хати знадвору. Зуби помальовані недбало. І горішня й долішня щелепи місцями замазані фарбою, наприклад. Самі зуби теж не старанно покриті фарбою. Фарба виглядає старою. Вона потріскана тут і там. Вона лущитья місцями. Зуби виглядають, як синя віконна рама, яку не малювали багато років. Гвбргдтсе просто не може вийти з дива. Він нахиляється до смерти ще ближче. Він торкається її зубів середнім пальцем своєї правої руки. Фарба на зубах шорстка. Гвбргдтсе відлушує шматочок її своїм нігтем. Нараз він здає собі справу, що це цілком не смерть. Це тільки кістяк. Гвбргдтсе хапає його за шию. Він підносить його. Він робить це, стаючи на ноги. Кістяк покірно висить в Гвбргдтсєвій руці. Кістяк не важить майже нічого. Це, здається, не справжній кістяк. Нараз Гвбргдтсе знову здає собі справу, що це цілком не кістяк. Це лялька з ганчірки. Вона цілком маленька. Гвбргдтсе кидає її на землю. Вона лежить там безвладно. У неї на голові, видно, була

перука. Перука злетіла на долівку. Вона лежить поруч ляльки. Перука русява. Вона зав'язана бубликом ззаду.

Можливий сон

Гвбргдтсе був певний, що він міг би мати слідуючий сон. Він на якихсь зборах. Збори відбуваються у великій кімнаті. Вона повна людей. Їх принаймні сорок. Всі сидять на кріслах. Всі обернені лицами в один бік. Перед людьми стоїть чоловік. Він обернений лицем до них. Він говорить. Гвбргдтсе сидить на самім краю ряду. По його лівім боці стіна. В стіні недалеко Гвбргдтсе двері. Вони трохи позаду нього. Гвбргдтсе не слухає уважно промовця. Його не цікавить те, що промовець говорить. Йому нудно. Нараз він чує, як відчиняються двері. Він оглядається, щоб побачити хто це. В кімнату заходить кістяк. Гвбргдтсе знає, що це смерть. Це його не дивує. Його це трохи лякає, одначе. Смерть замикає двері. За спиною Гвбргдтсе кілька порожніх крісел. Смерть сідає на одно з них. Воно теж на самім краю ряду. Воно кілька рядів за Гвбргдтсе. Гвбргдтсе повертає голову назад бачивши, що смерть сіла. Він знає, що дивитися на когось не є в добрім тоні. Він старається поводитися, наче б нічого не сталося. Всі в кімнаті теж поводяться так, наче б нічого не сталося. Промовець далі говорить. Здається, що ніхто не помітив, що смерть зайшла в кімнату. Гвбргдтсе думає, що є можливим, що люди тільки вдають, що нічого не сталося, як він, одначе. Він старається зосередитись на словах промовця. Та тепер він цілком не може цього робити, одначе. Думка, що смерть сидить позаду нього постійно вириває в його мозку. Вона не дає йому спокою. Вона муляє його мозок, як камінець ногу в черевіку. Йому стає гаряче. З часом він пітніє. Йому цікаво, що смерть робить. Він хоче оглянутися. Він каже собі, що це не годиться, одначе. Вкінці він не може себе стримати. Він оглядається. Кістяк, властиво, частинно обтягнений шкірою. Череп, наприклад, цілком покритий нею. Він має очі. Смерть сидить з одною ногою перевішеною через другу. Вона усміхається. Вона дивиться на Гвбргдтсе. Гвбргдтсе жахається. Він миттю обертає голову назад. Серце гупає йому в грудях. Звук заглушує промовцеві слова. Гвбргдтсе старається їх зрозуміти. Це неможливо, одначе. Його серце гупає, мов велечезний барабан. Гвбргдтсе знову дивиться на людей. Всі вони поводяться цілком нормально. Здається, що всі вони цілком зосереджені на словах промовця. Гвбргдтсе вирішує, що було б неможливим, щоб люди помітили смерть і поведилися в цей спосіб. Він теж вирішує, що було б неможливим, щоб промовець помітив смерть і говорив так, як він говорить. Він вирішує тоді, що він єдиний помітив смерть. Свідомість того наповняє його ще більшим страхом. Він здає собі справу, що він цілком сам. Він перестає

пробувати слухати промовця. Він сидить так само, як досі, одначе. Він не знає, що йому робити. Це триває якийсь час. Нараз думка пронизує мозок Гвбргдтсе, що може смерть пішла собі геть. Така можливість наповнює його радістю. Він надіється, що це так. Він каже собі, що коли це так, то це що сталося, не мало б ніякого значення. Це було б тоді так, немов воно цілком не сталося. Можливість того видається Гвбргдтсе прекрасною. Він швидко оглядається. Смерть сидить, як перед тим, одначе. Вона дальше усміхається. Вона дивиться на Гвбргдтсе. Гвбргдтсе тоді здає собі справу, що смерть прийшла по нього. Це, очевидно, тому ніхто крім нього не помітив її. — Вона невидима для всіх, крім нього. Це чомусь заспокоює його. Він більше не боїться. Його серце починає бити повільніше. Він дивиться на смерть. Побіч смерти є порожнє крісло. Гвбргдтсе нараз здає собі справу, що смерть може хоче, щоб він сів коло неї. Він питає жестами чи це так. Смерть киває головою, що так. Вона дальше усміхається. Гвбргдтсе слухняно встає. Він іде до смерти. Він просувається повз неї. Він сідає на крісло. Він здає собі справу, що ніхто не звернув на нього уваги. Це підтверджує йому, що ніхто не бачить смерти крім нього. Він здає собі справу, що він теж вже став невидимим. Це чомусь заспокоює його ще більше. Тепер він цілком спокійний. Він чується майже добре. Він дивиться перед себе. Він не бачить смерти. Він свідомий, що вона сидить зараз коло нього, одначе. Він бачить промовця й інших людей. Він не відчуває нічого спільного з ними. Здається, що їх цілком немає. Здається, що вони тільки пам'ять в його мозку. Тепер Гвбргдтсе теж чує слова промовця дуже чітко. Він розуміє кожне з них. Вони цілком не цікавлять його, одначе. Здається, що вони не мають ніякого значення. Чи, радше, здається, що їхнє значення не має ніякого значення. З часом Гвбргдтсе стає нудно. Він хоче, щоб смерть робила своє діло. Він знає, що смерть прийшла, щоб його забрати. Він хоче, щоб вона нарешті взяла його геть. Він знає, що йому не годиться спішити смерть, одначе. Він знає, що він мусить чекати. Він знає, що смерть візьме його геть, коли прийде слухний час. Він знає, що мусить бути якась причина, чому смерть ще не бере його геть. Він знає, що вона не робить цього, щоб йому докучати. Він знає, що смерть добра. Він чекає слухняно. Нарешті смерть встає. Гвбргдтсе зауважує, що це цілком не забрало довго. Він чує, як смерть встає й бачить її куточком свого лівого ока. Смерть не каже Гвбргдтсе нічого робити. Він знає, що мусить іти за нею, одначе. Він теж встає. Він іде за смертю. Смерть іде до дверей. Вона відчиняє їх. Вона проходить крізь них. Вона лишає їх відчиненими. Гвбргдтсе слідує за смертю крізь двері. Довкруги суцільна п'ятьма. Гвбргдтсе зачиняє двері.

СВІТО-ВИД

Літературно-мистецький збірник

Випуск 3

КИЇВ — НЬЮ-ЙОРК
1990

Видання Київської Організації Спілки Письменників
та
Нью-Йоркської Групи

ВИДАВНИЦТВО — М.П. КОЦЬ

02.31/90